

Scotland – Highlands

och

Vulcan Riders

Utsikt över Loch Eil från vårt fönster

Vi startade från Asarum onsdag eftermiddag den 12 juni, körde en sväng om biblioteket för att få med Karin Fossums Ålskade Poona. Packningen var fullständig och två reskamrater mötte upp vid Statoil i Karlshamn, Christer och Viveca från Ronneby. Nu var vi äntligen på väg. Samling i Trelleborg, en bil och tretton Vulcan-mc – tre har kört i förväg, vi ska vara en bil, sexton cyklar och tjugonio Vulcanmedlemmar när vi kör iland i Newcastle på fredag den 14. Hans Wijk och Göran Reimer vinkade av oss och Margreth bokade in vår gemensamma måltid, den första i en lång rad.

Resrutten Travemunde – Amsterdam planerades, så många kan inte färdas i grupp. Allt gick vägen kanske för att vi visste att detta var en tuff transportsträcka, regnet öste ner, långtradare och lastbilar var stundtals alldeles för närgångna och vårt vägval var lite varierande. De som var först i Ijmuiden väntade en timme före avgång, de sista kom med 12 minuters marginal – men alla var på plats när vi lättade ankar...

Vår plats visade sig vara en kopia på båset som fyra kortspelande ungdomar delade i filmen Titanic, dessutom var detta bås två våningar under bildäck... över en Guinness i baren fick maken i uppdrag att lösa vårt boendeproblem. Vi var överens med Lasse och Mi så när min öl var slut hade vi fått en betydligt bättre plats att sträcka ut mörbultade muskler på. Olika färjebolag har olika meningar om vad ekonomiklass är!

Fredagen den 14 kör vi av färjan i Newcastle och tar sikte mot Edinburgh. Fem roundabouts (rondeller) på raken – i vänstertrafik – (Jag satt och väste i Hans öra –vänster, vänster, vänster, - så kändes det som om det var OK, åtminstone från bönpallsperspektiv..) vilket elddop, alla var jätteduktiga och regnet har vi fortfarande med oss. På väg mot gränsen mellan England och Skottland hann jag se tre rovfåglar (hökar?) och var redan förlorad i utsikten. The Cheviot Hills står det på kartan och jag vet att jag tänkte - om det är så vackert i ösregn – hur hade det sett ut i strålände sol? Första matstället, en liten vägkrog strax innan samhället Jedburgh fick jag beröm för min engelska, - your english is "låvvli" sa damen till mig när jag beställt mat. Jag försökte återgälda hennes komplimang och talade om att jag tyckte hennes engelska var mycket vackrare. Damen fick något mörkt i blicken och sa mycket stolt och rakryggat: -It's not english, it's SCOTTISH! Där fick jag klart för mig att vi passerat gränsen och var i Skottland!

Vår resa fortsatte och vi kom fram till vår första villavagn i utkanten av Edinburgh. Lasse och Mi kör drifter, Bärta med släp, Ägget och baklyset på släpet var på väg att lossna, så de begav sig in till stan för att fixa detta och kom hem med Take away Chinafood, Guinness och Bowmore... och grejor till lyset... Det var en middag som varade i två dagar – underbart gott!

I Edinburgh finns Skottlands enda Kawasaki-handlare och detta måste uppmärksammas, vi drog dit allihop på lördagsförmiddagen och Hans fick hjälp med att justera lufttrycket i dämparna på vår gröna pärla. Något i butiken för oss som åker glidare fanns inte – som mest ett par handskar som tål regn....Här åker alla racer eller inte alls!

Edradour distillery i Perthshire, Skottlands minsta destilleri hann vi besöka på vägen mot Fort Williams. De tillverkar whisky som det gjordes på Drottning Victorias tid, vi fick prova den 10-åriga honungsfärgade single malt whiskyn och den var mycket god. Inte rökig, men god ändå! Det blir speciellt när man har varit där och sett hur det går till...

Ett snabbstopp vid ett slott, Blair Castle - och sedan var vi på väg västerut, mot Skottlands högsta topp – Ben Nevis och Fort Williams, Skottlands regnrikaste område. Vi passerade skogar, dalar och sjöar, hela tiden omgivna av höga kullar klädda i grönt-ljung, lila-rododendron eller gult-ginst. Regnet hade vi också med oss, men det var inte kallt och ibland tittade solen fram som för att visa att regnbågar gör högländerna ännu vackrare.

Så äntligen, lördag kväll passerar vi staden Fort Williams i skuggan av berget Ben Nevis och rullar mot byn Corpach längs med stranden av Loch Eil. Detta skulle bli vårt hem i en vecka och det kändes som om allt vi sett på vägen hit, bara var en försmak på hur vacker världen kan vara! Våra vagnar var parkerade så att vardagsrumsfönstret blev den vackraste tavla Du kan tänka Dig. Molnens formationer, bergen, sjön allt förändrades med vinden och Robert Burns har säkert beskrivit detta med ord som jag inte kan hitta. Det måste ses och upplevas! Söndagen strosade vi i Fort Williams, Lasse och Gun-Inger provade Haggis (fårmage) vi andra höll oss till lammgryta eller fish & chips och naturligtvis Guinness. Vattnet försökte Mi sig på, men konstaterade snabbt att det var säkrare med vatten på flaska.

Whiskybutiker besöktes och lagren fylldes på. Hans köpte en liten bok om olika single malt, att ha i fickan om han snubblade på någon ny sort.

Måndagen körde vi en kortare tur i närområdet, Glenfinnan och Bonnie prince Charles, Lochailort, Roshven, Kinlochmoidart – ortnamnen passerade och jag försökte uttala dem efterhand, en del möjliga och många omöjliga. Men på bönpallen hörs det inte så mycket vad jag säger så....På tillbakavägen tog vi färjan över Loch Linnhe, besökte hemortens destilleri Ben Nevis och dagen avslutades på MacTavich Kitchen, god mat, god dricka och turistunderhållning med säckpipor och dans. En del av oss fortsatte till puben och vi fick uppleva kosackdans med inlevelse - det var Lasse and a real scotsman, hurusom man kan skicka plastkort no-hands – det fixade Hans och Christer, inlevelse i musiken när den är rätt – det hade vi alla.

Dagen efter blev så, en eftermiddagstur i slow motion, på en väg, bred som en cykelbana, som gick runt sjön Loch Linnhe och Loch Eil. Att världen kan vara så vacker i regn...

Under resans gång försöker vi lära oss en del skånska uttryck som våra sambos Lasse & Mi strör omkring sig och ett som passar när jag försöker beskriva vyerna och världen omkring mig är Lasses – Detta är inget *hittepå*. Högländerna och dess vyer är på riktigt, äkta vara! Ett annat är att vi blir *nannia i tittorna* – uttala det högt så hör Du. Och OK är Du långt norrifrån – trött i ögonen, dvs sömnig. Vilket man kan bli av hög luftfuktighet och alltför många synintryck.

Onsdagens dagstur startade tidigt och gick till Isle of Skye, ön nordväst om oss och Fort Williams. Vi hade en färja att passa och vi hann i tid, men vi var för många motorcyklar (!) så vi delade på oss och vi som stannade kvar i Mallaig fick prova te och scones i väntan på nästa färja. President Swahn ledde oss sedan med hjälp av gps till Carbost och Talisker Distillery. Mycket god whisky, ännu fler underbara vyer och bara lite regn! Och så har vi roligt hela tiden! Vi tar en annan väg hem, över bron och stannar vid en vägkrog där Margreth fixar så att alla vi hungriga svenskar kan få lite varm mat innan de stänger. Maten serveras och vi är överens om att var och en kör hem i egen takt, varpå maken får spel och gasar på så att jag för första gången blir rädd....

Det bor en liten galning i alla som hamnar på en Vulcan i de skotska högländernas slingriga vägsystem. Men vi kom lyckligt och väl hem, även denna gången.

Torsdagen den 20 juni skulle det firas midsommar i Fort Williams, ja i den svenska karavanbyn i alla fall. Leif och Eva stod för förberedelserna, presenningar till tak – precis som hemma ska vi sitta ute i regn...Vi bestämmer oss för en kort tur, solen skiner (!) och vi fixar inköpen först. Jordgubbar, vin, öl, kyckling att grilla, sallad, nypotatis. Sill har Mi och Lasse med sig, gräslök heter chives och finns även här!

Idag går turen till Glenfinnan, vi är överens om att vi ska vandra, vi ska se naturen på nära håll. Lasse hittar sitt vattenfall, vi parkerar vid vägkanten och beger oss ut i det gröna. Vi har lite mat och kaffe med oss och hittar en kulle en bit från vägen att sitta på. Återigen förundras vi över vyerna. Rododendron växer vilt, vattnet porlar, bergen omger oss där vi sitter mitt i dalen – det är midsommar och solen skiner. Livet är gott, närheten till goda vänner – tack Lasse & Mi för att vi fick dela detta med Er, närheten till verkligheten, till himlen och till världen – jag förlorar mig i poesin och klättrar uppför en kulle och hittar fullt med orkidéer, tror det är Sankt Pers nycklar – nu kommer vi in i himlen....

Vi fortsätter mätta både till kropp och själ – hittar tillbaka till våra motorcyklar, gör ett stopp vid stationen i Glenfinnan – tittar i museet, dricker te och äter scones i tevägnen medan regnet skvalar, nej det är inget hittepå – allt är på riktigt!

Tillbaka till karavanbyn, förberedelserna för vår midsommar är på gång och här skiner solen – fortfarande!

Sillen smakar gott, så även potatisen och sour cream var helt OK till. Vi äter jordgubbar, knotten surrar – en del använder myggolja, för min del hjälpte det med Calvin Klein Trust - vinet var gott, lekarna lagom tramsiga – jag hade roligt, hittade nya vänner – Peder,

Anna, Björn och Tobbe. Lasse vandrade med rullator och var plötsligt 83, president Swahn föll som en fura och återuppstod med sitt glada leende, skotska nässlor är inte att leka med, klanen McVulcan kom sågs och segrade och allt var precis som det ska vara när det firas midsommar.

Tystnaden var total när vi begav oss mot Inverness dagen därpå. Vi körde sakta längs med Loch Ness och stannade i byn Dores för att få en tidig lunchmacka. Det var Christer, Viveca, Lasse, Mi, Hans och jag. Vi skulle uppleva Culloden, slagfältet och dess historia och sedan hitta sjöodjuret som Hector tappat bort, lilla Agnes mest känd som Nessie. Så var det tänkt.

Culloden fann vi och varsin kvist av Cullodens heather har vi med oss hem, Mi och jag. Vi fann stenen där klanen Frasers stupade var begravda – läs Diana Gabaldons böcker så förstår Du....

Vi körde sedan sakta genom staden Inverness för att hitta ett ställe att äta middag på, Innan turistfällorna vid Loch Ness. Då gav pärlan upp. Växellådan rasade och så även världen en liten stund. Christer konstaterade ganska snabbt att det var växellådan, Lasse körde tillbaka till Inverness och letade upp en MC-handlare och verkstad, hittade Kevin som körde och hämtade oss med van och släp. Även Kevin konstaterade att – it's the gearbox – Hans ringde SOS, vi letade upp ett matställe, det mesta klarnar när man har fått lite mat....

Våra kamrater körde vidare, Hans och jag blev hämtade av Cecilia och Peter – med bil -1000 TACK för det, vi var 11 mil hemifrån. Så skönt det är med många kamrater.... Där tog min mc-semester slut, Hans kunde åka med Mats till Glasgow och jag åkte bil. Det ordnade sig, trots allt. Vi fick träffa Terry och hans kamrater, fyra Vulcan Riders medlemmar som trotsade regnet och tog ut sina mc för att köra kortege med oss. Terry körde en VN800 Classic och hans kamrater körde 800 Drifter.

Vårt inträde i den stora staden Glasgow var magnifikt, det kunde jag se från baksätеспerspektiv. Vi bodde mitt i stan och Terry följde med oss på lördagskvällens pubbrunda. Söndagen var det stadsshopping som gällde och det var då Hans påstod att han var *sömnig i tuttarna*, Lasse det måste vara skånsk påverkan!

Efterhand som det löste sig med att få pärlan transporterad till Newcastle måndag kl 1300 – började det lossna lite med kommunikationerna till Hans.

Mi kom med den lysande idén att döpa pärlan till Nessie eftersom hon är grön och hon fick sitt elddop vid Loch Ness – så när hon väl startas och drar....nästa gång, får det väl bli dop med champagne – eller whisky...?

Nåväl – sista dagen måndagen den 24 juni väcktes vi alla av brandlarmet kl 0530 –yrvakna samlades vi utanför hotellet, brandbilarna var på plats och vi var vakna. När vi fick klarsignal att gå in var det lika bra att packa klart, frukosten serverades kl 0645 och vi ville iväg. Hans skulle köra Gun-Inger på hennes hoj och jag skulle åka Mazda till Newcastle.

Vi var på plats kl 11.30 och transporten med Nessie kom kl 12. Härligt att se henne igen och att få henne med oss hem. Hans dök upp vid ettiden och fick knuffa ombord henne med hjälp av Mi som agerade hjälpmotor.

Först ombord på färjan till Göteborg började skämten hagla kring Hans – tack för visat hänsyn – men nu var det slut!

Har Du nån växel Hans? Jag ska bara växla några ord med Hans, osv, osv

Sista kvällen med gänget blev en härlig avslutning, synd att alla försvann så tidigt...Jag älskar att dansa, det är det nästbästa sättet att motionera på – och det resulterade i att en Irländare bjöd på öl laget runt!

Atle, en glad gutt lämnade sitt telefonnummer till mig om någon av oss tänkt köra i Norge och Kristiansand skulle vi höra av oss. Han körde Honda och fick fullständigt klart för sig hur fel det var innan han gick och knöt sig. Även han bjöd laget runt, mest för att vi var så snälla och trevliga..

Orkestern gav upp och Lasse ledsagade oss till discot, jag skulle kunna dansa än – men Mi och Peder hjälpte mig att stänga discot och sedan var det roliga slut.

Fast Lasse påstår att det drällde fnissmåsar i hytten vid tretiden – vet inte riktigt vad han menar med det...

Tisdagen vilade vi och jag försökte få min fot fastskruvad igen, men Peder ville inte – vi ses kanske på Gränsö mumlade han..

Fel bärgare stod och väntade på oss i Göteborg men det löste sig, rätt bärgare skulle ta oss med till Växjö. Så blev det också, Nessie parkerades under en Merca – jag parkerade mig i sängen bakom förarsätet och Hans satt på passageraresätet fram till Växjö, där vår dotter hämtade oss. Nessie for vidare till Oves i Olofström och det lär dröja ett par veckor innan hon är fit for fight igen. Hans sneglar på min EN500 och längtar så efter Nessie.

Ett stort TACK till Margreth och Christer Kennryd för hela resan och för all hjälp när Nessie la av och ett stort Tack till Lasse och Mi för att ni stod ut när det krisade och ett jättetack till alla nya vänner bara för att Ni var med och fanns i vår närhet!

Vi ses snart, hoppas jag.

Kramar från Harriett

(Det mesta tänkt från bönpallen på Nessie. Juni 2002)

